

Arrest

nr. 62 770 van 7 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Meta tribe te behoren en christen te zijn. U bent geboren in Limbe op 15 april 1984 en groeide daar ook op.

Rond 2003 begon u een relatie met (S.), met wie u twee kinderen heeft. Een jaar na de geboorte van uw zoon (F.), trof u (S.) aan met een andere man en gingen jullie uit elkaar.

In 2008 ontmoette u (J.E.) in een bar. Jullie dronken wat en dansten. Later nodigde u hem uit bij u thuis en sinds juli 2008 begon u een homoseksuele relatie met (J.E.). Rond 2 mei 2010 riep uw vader een familievergadering samen bij hem thuis. Hij zei dat hij wist dat u homoseksueel was en een relatie had met (J.E.). Hij zei dat u een schande voor hem én de familie was en dat u ermee moest stoppen. Uw vader ging naar de familie van (J.E.) en bedreigde hen door te zeggen dat (J.) u aanzette om

homoseksueel te worden. Uw vader hing in de buurt posters op met uw foto erop en met de vermelding dat u een homoseksueel was. Hierdoor hadden mensen angst om nog in uw buurt te komen. Op 8 mei 2010 werd u in uw huis aangevallen door familieleden van (J.E.). Twee weken later verhuisde u naar (Jo.), een vroegere schoolkameraad van u die in Bamenda woonde. Op 5 juli 2010 kwam (J.E.) naar het huis van (Jo.). U kuste (J.E.), maar had niet door dat (Jo.) achter u stond. (Jo.) informeerde uw vader over uw gedrag. Op 15 augustus 2010 stonden plots heel wat buurtbewoners voor het huis van (Jo.) en ze eisten dat u de buurt zou verlaten, wat u ook deed. U ging naar Douala waar u bij uw vriend (J.E.) ging wonen. Op 4 november 2010 viel plots de politie het huis van (J.E.) binnen en u werd gearresteerd. De derde dag van uw opsluiting zag u de vader van (J.E.) en toen besepte u dat u opgesloten zat omwille van uw homoseksuele relatie met (J.E.). (J.E.) trof regelingen met (P.), een smokkelaar, en op 9 november 2010 kon u uit uw cel ontsnappen en Kameroen verlaten per vliegtuig. De dag nadien kwam u in België toe waar u op diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de familie van (J.E.) en de Kameroense overheid omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Vooreerst kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u beweerde homoseksuele geaardheid.

U verklaarde dat geboren bent te Limbe – een stad van twee miljoen inwoners – en dat u er tot midden mei 2010 woonde (gehoor CGVS, p.6 en p.22). Verder gaf u aan dat u vanaf juli 2008 een homoseksuele relatie aanging met (J.E.) en dat deze relatie duurde tot 4 november 2010 (gehoor CGVS, p.4 en p.19). Verder gaf u aan dat u op 4 november 2010 gearresteerd werd door de politie en dat u op 9 november 2010 kon ontsnappen en het land ontvluchten (gehoor CGVS, p.8 en p.19).

U verklaarde dat u een aantal korte relaties had met verschillende meisjes en dat u van 2003 tot 2007 een relatie had met (S.E.). Verder gaf u aan dat u samen met haar twee kinderen had. De relatie liep spaak toen u ontdekte dat ze een affaire had met een andere man (gehoor CGVS, p.3-4 en p.10). Na dit probleem nam u het besluit om uw leven te veranderen en niet meer een man-vrouw relatie aan te gaan (gehoor CGVS, p.4). Later herhaalde u dat u door het probleem met (S.) besloot om enkel voor de mannen te gaan (gehoor CGVS, p.10). Tot dan had u nooit gevoelens gehad voor mannen. U verklaarde verder dat (J.E.), de man met wie u een homoseksuele relatie aanging, zéér trouw was en hij u nooit bedroog zoals uw vriendinnen (gehoor CGVS, p.19). Eerder had u reeds aangegeven dat (J.) u zei dat hij vóór hij met u een relatie aanging seks met jongens had. Hij wilde echter niet zeggen met wie, omdat het privé was. U van uw kant vroeg er ook nooit naar wie de verschillende mannen waren met wie hij seks had (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u later gevraagd werd of u homoseksuele vrienden had, gaf u aan dat (J.) vrienden had, maar dat hij ze nooit aan u voorstelde. Toen u – gelet op het feit dat u reeds eerder aangaf dat u besloot om enkel voor de mannen te gaan nadat uw vrouw u bedroog, dat (J.) verschillende homoseksuele vrienden niet aan u voorstelde en dat jullie bijna nooit samenwoonden – gevraagd werd of u niet jaloers of achterdochtig was, gaf u aan dat een relatie waar je alles van elkaar weet, niet werkt (gehoor CGVS, p.21). Voor iemand die, in een homofobe samenleving, toch **besloot** om 'enkel voor de mannen te gaan', daar zijn eerdere vriendin niet trouw was, is het merkwaardig dat hij zo tolerant is wanneer zijn lief zijn vrienden voor hem geheim houdt of dat hij tenminste tracht te praten over deze vrienden. Uw verklaringen over uw 'besluit' homoseksueel te zijn geworden zijn bijgevolg niet erg consequent. Bovendien is het merkwaardig dat u aanhaalde dat u zich vrij voelde wanneer u voor het eerst besepte dat u mannen verkoos boven vrouwen (zie gehoor CGVS, p.19). Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen in een homofobe samenleving als Kameroen waar verwacht mag worden dat dergelijk besef gepaard zou gaan met angst en onzekerheid over de toekomst. **Het feit dat dit bij u duidelijk niet het geval was, samen met de reeds boven aangehaalde elementen doet reeds ernstige vragen rijzen over uw verklaringen omtrent de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit.**

Toen u verder gevraagd werd of er een Kameroense wet bestaat die iets over homoseksualiteit zegt, gaf u aan dat u het niet weet, maar dat ze strikt zijn betreffende homoseksualiteit. Toen u gevraagd werd hoe u dat wist, gaf u aan dat niemand in de gemeenschap er van moet weten en dat het taboe is.

U vervolgde door te stellen dat u niet weet of er een wet tegen is. Toen u gevraagd werd of er een straf voorzien is bij homoseksualiteit, gaf u aan dat u het niet weet. Verder wist u ook niet welk wetsartikel zich over homoseksualiteit uitsprak (gehoor CGVS, p.20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Kameroense wet een gevangenisstraf voorziet van zes maanden tot vijf jaar en een boete van veertig Dollar tot vierhonderd Dollar. Er dient vastgesteld te worden dat u de Kameroense wetgeving betreffende homoseksualiteit niet kent. Bovendien legde u zélf een artikel voor waarin driemaal melding gemaakt wordt van artikel 347 bis, het wetsartikel dat zich uitspreekt over homoseksualiteit. Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat u het snel las en dat u het enkel de ochtend voor het interview zocht. Toen u gevraagd werd waarom u er niet eerder opzoeken over deed, gaf u aan dat u verward was en stress had (gehoor CGVS, p.20). Van iemand die een homoseksuele geaardheid heeft in een homofob land en omwille daarvan vervolging vreest in zijn land van herkomst, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is én dat hij zich véél eerder informeert om na te gaan welke consequenties er verbonden kunnen zijn aan homoseksueel gedrag. **Het feit dat u naliel dit te doen en u blijkbaar geïnteresseerd bent, versterkt de twijfels betreffende uw homoseksuele geaardheid.**

Toen u verder gevraagd werd of u in Kameroen naar organisaties ging die opkomen voor de mensenrechten en de rechten van homoseksuele personen, gaf u aan dat u er geen kende (gehoor CGVS, p.20). Later gaf u aan dat u op het document dat u tijdens het interview op het CGVS afgaf, zag dat zulke organisatie bestaat. Toen u gevraagd werd wat de naam van deze organisatie is, gaf u aan dat u de naam niet kent. U gaf aan dat u het document gewoon afprintte en dat u niet keek wat de organisatie was (gehoor CGVS, p.21). Men kan verwachten van iemand die een homoseksuele geaardheid heeft en omwille daarvan vervolging vreest, van zulke zaken op de hoogte of minstens geïnteresseerd te zijn wanneer hij er informatie over vindt. Verder gaf u aan dat u – buiten (J.E.) – geen homoseksuele vrienden of kennissen had (gehoor CGVS, p.21). Toen u verder werd gevraagd of u andere homoseksuelen kende die omwille van hun homoseksualiteit problemen kenden in Kameroen, gaf u aan dat u er niet van hoorde. U gaf aan dat u het vandaag opzocht op het internet, maar dat u ervoor niet geïnteresseerd was (gehoor CGVS, p.21). Toen u verder gevraagd werd of u weet had van artikelen betreffende homoseksualiteit die in de Kameroense pers verschenen in de periode dat u homoseksueel was, gaf u aan dat u het niet wist voor wat die periode betrof. Toen u gevraagd werd of u voordien wél weet had van artikelen betreffende homoseksualiteit die in de Kameroense pers verschenen, ontweek u de vraag door te stellen dat weinig mensen in Kameroen de krant lezen (gehoor CGVS, p.17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er heel wat media een lijst met foto's en namen van zogezegde homoseksuele politici, zakenmannen en muzikanten publiceerden. Men kan verwachten dat iemand met een homoseksuele geaardheid in een homofob land, minstens op de hoogte is van het bestaan van deze lijst.

Bovenstaande vage verklaringen en frappante onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid volledig en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u nooit trachtte om uw in Kameroen achtergebleven partner (J.E.) te contacteren. U gaf aan dat u geen contactgegevens had, dat u uw telefoon niet bij had en dat u niet meer problemen wilde veroorzaken. Toen u gevraagd werd of u geen enkele gemeenschappelijke kennis kon contacteren om zo met (J.E.) te kunnen spreken, ontweek u de vraag door te stellen dat (J.E.) wist dat u Kameroen ontvlucht was. Toen u erop gewezen werd dat u misschien kon nagaan of (J.E.) nog problemen had in Kameroen, gaf u aan dat u teveel problemen had en u tot rust wou komen (gehoor CGVS, p.7). Van iemand die een relatie heeft gehad van juli 2008 tot 4 november 2010, de dag van zijn arrestatie én die door zijn partner geholpen werd om uit de cel te ontsnappen én het land te verlaten (gehoor CGVS, p.4 en p.19), mag verwacht worden dat hij wél tracht om zijn achtergebleven partner te contacteren. Toen u verder gevraagd werd welke zaken u en (J.E.) deden als jullie samen waren, gaf u ontwijkend aan dat jullie partners waren. Toen de vraag herhaald werd, vroeg u zich af welke zaken jullie samen moesten doen. Toen aangegeven werd dat de vraag was wat jullie samen deden, gaf u aan dat hij geld verdiende en dat jullie samen plezier hadden. Toen u gevraagd werd om te verduidelijken welke zaken jullie samen deden, hoe jullie plezier hadden, bleef uw antwoord beperkt tot seks hebben en slapen (gehoor CGVS, p.11). Aangezien u gedurende méér dan twee jaar een relatie had met (J.E.), mag van u verwacht worden dat u meer concrete zaken kan aanhalen die u samen deed met uw partner. **Bovenstaande vaststellingen maken dat de door u beweerde homoseksuele relatie met (J.E.) niet doorleefd overkomt. Gezien het geheel van**

bovenstaande elementen, weet u dan ook niet te overtuigen betreffende uw beweerde homoseksualiteit en relatie met (J.).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen, namelijk uw homoseksuele geaardheid en relatie met (J.), niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde internetartikel van Human Rights Watch betreft enkel de algemene situatie van homoseksuelen in Kameroen en toont uw persoonlijke problemen niet aan. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht.

Verweerder verwijt verzoeker dat hij zijn homoseksualiteit niet heeft 'ontdekt' of beleefd via de stereotype visie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) klaarblijkelijk heeft. Hij wou met het woord 'besluiten' duidelijk maken dat hij op een bepaald moment zeker was dat hij homoseksueel was en gebruikte deze term omdat dit moment decisief was voor zijn verdere leven. Verzoeker heeft de vragen naar waarheid beantwoord. De schroom en het daaruit voortvloeiende gebrekkige vocabularium die gepaard gaan met het beantwoorden van vragen die peilen naar de intiemste beleving van het privéleven en die bovendien worden gesteld door een volslagen vreemde kunnen verzoeker niet kwalijk worden genomen.

Men verliest de culturele achtergrond uit het oog. In Kameroen wordt homoseksualiteit niet onderkend, past dit niet in de cultuur en wordt het maatschappelijk zo onderdrukt dat het vanzelfsprekend is dat men zich niet kan voorstellen dat men hierover in een ander land openlijk kan praten.

Dat verzoeker een verhouding had met vrouwen doet niets af aan de mogelijkheid op latere leeftijd te beseffen meer interesse te hebben in mannen. Gezien de nefaste context voor homoseksuelen in Kameroen is het normaal dat hij zich eerst trachtte te nestelen in een heteroseksuele relatie. Deze werkte echter niet en hij werd bedrogen. Het is plausibel dat verzoeker, die uiteraard reeds vragen had bij zijn geaardheid en teleurgesteld was in zijn heteroseksuele relatie, een relatie uitprobeerde met een man. Het is logisch dat men in een homofoob land als Kameroen hiertoe enkel besluit wanneer men alle hoop in een heteroseksuele relatie heeft verloren. De verwijten verantwoorden niet dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen homoseksueel is en kunnen een weigering van de vluchtelingenstatus niet verantwoorden. De bestreden beslissing strijdt in dit opzicht met de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker is zich bewust van de strafbaarstelling en het stigma ten aanzien van homoseksuelen in Kameroen maar dit neemt niet weg dat hij zich, na een eerste fase van ontkenning en het inzicht van niet-acceptatie, inderdaad goed voelde bij zijn persoonlijke aanvaarding van zijn homoseksuele geaardheid. Na een eerste fase van onderdrukking kan het heel goed voelen om zich uiteindelijk over te geven aan deze geaardheid. Hiermee wil verzoeker niet gezegd hebben dat hij zich goed voelde bij de consequenties van zijn homoseksualiteit.

Verzoeker is een juridische leek en kan er niet toe worden gehouden om te kunnen begrijpen en duiden hoe en in welk artikel homoseksualiteit wordt geïncrimineerd in Kameroen. Hij is er zich, in tegenstelling tot wat het CGVS aanneemt, goed van bewust dat homoseksualiteit in Kameroen strafbaar is en verwijst hierbij naar de traditionele gebruiken en wetten en de niet-aanvaarding door de gemeenschap. Dat hij geen kennis heeft van de concrete Kameroense wetgeving kan hem moeilijk worden verweten. Feit is dat homoseksualiteit er niet wordt aanvaard, op grond van welke wetgeving dan ook. Zowel de wetten als de reactie van de gemeenschap boezemen verzoeker angst in. Het CGVS is zich bewust van de strafbaarstelling van homoseksualiteit in Kameroen zoals deze voortvloeit uit artikel 347bis van het Kameroense strafwetboek. Het louter niet vermelden van deze bepaling neemt niet weg dat verzoeker wordt vervolgd. Ook in dit opzicht schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht.

Het hoeft in de homofobe omgeving waarin hij verbleef niet te verbazen dat verzoeker geen organisaties kent die zich inzetten voor de rechten van homoseksuelen. Hij verborg zijn geaardheid jarenlang voor zijn familie en werd, eens hij deze opbiechtte, het huis uit gesmeten. Men moet het in deze context plaatsen dat hij er met zo weinig mogelijk mensen over praatte en niet actief hulp zocht. Dit was te gevaarlijk. Het niet-contacteren van hulporganisaties in Kameroen is te wijten aan de angst voor de consequenties daarvan. In de veilige Belgische omgeving bevindt hij zich wel in die mogelijkheid en heeft hij deze ook benut.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 10 van Richtlijn nr.2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Hij verwijst naar artikel 10, alinea 1, punt D van deze richtlijn en betoogt dat, indien een vluchteling zijn seksuele geaardheid inroept ter ondersteuning van een asielaanvraag, het onderzoek ten gronde zal moeten uitwijzen of de vrees voor vervolging werkelijk gegrond is. Dit is *in casu* het geval. Het openbaar beleven van homoseksualiteit wordt in Kameroen strafrechtelijk beteugeld en er is een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van verzoeker. Hij wordt er geconfronteerd met een agressieve homofobe sfeer die uitgaat van de gemeenschap en zelfs van de eigen familie.

2.2.1. Verzoekers eerste en tweede middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden"*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. In zoverre de schending van artikel 10 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, wordt aangevoerd dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voornoemde richtlijn verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker gewag maakt van schroom, een gebrekkig vocabularium en de Kameroense cultuur, ingevolge welke hij niet openlijk kan spreken wanneer hem vragen worden gesteld door een volslagen vreemde, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze de asielinstanties, bevoegd om zijn vraag om bescherming te beoordelen, van meet af aan in vertrouwen neemt, dat deze voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft en dit in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging. Verzoeker draagt een eigen verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem verwacht mag worden dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken. Voorts wijst verweerder er in dit kader met recht op dat bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure en dat noch verzoeker noch de advocaat die hem bijstond gedurende het gehoor enige opmerking in deze zin formuleerde, zodat de schroom die hij *post factum* aanhaalt niet kan worden aangenomen.

Verzoeker tracht ten onrechte te laten uitschijnen dat hij met het woord 'besluiten' zou hebben bedoeld dat hij op een bepaald moment zeker was dat hij homoseksueel was. Hij verklaarde bij het CGVS, gevraagd of hij voor zijn relatie met J. al gevoelens had voor andere mannen, eenduidig: "*Nee. Door het probleem met (S.) besloot ik om enkel voor mannen te gaan*" (administratief dossier, stuk 4, p.10). Deze verklaring is niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker – die in een homofobe samenleving leefde, nooit eerder gevoelens had voor mannen, relaties had met verscheidene meisjes, getrouwd was en kinderen had – ingevolge het feit dat hij werd bedrogen door zijn vrouw zou 'besluiten' om zijn geaardheid te veranderen is niet plausibel. Bovendien laat hij de terechte vaststelling ongemoeid dat het gelet op deze verklaring merkwaardig is dat hij zo tolerant zou zijn geweest wanneer zijn partner nadien diens homoseksuele vrienden voor verzoeker geheim hield aangezien kan worden aangenomen dat hij hierover toch minstens zou trachten te praten. Verder motiveert de commissaris-generaal met recht dat het merkwaardig is dat verzoeker aanhaalde dat hij zich vrij voelde wanneer hij voor het eerst besepte dat hij mannen verkoos boven vrouwen daar verwacht mag worden dat dit besef in een homofobe samenleving als Kameroen gepaard zou gaan met angst en onzekerheid over de toekomst. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift weliswaar dat hij eerst door een periode van ontkenning, inzicht van niet-acceptatie en onderdrukking ging doch deze *post factum* verklaring vindt geen steun in het dossier. Bij het CGVS stelde hij, gevraagd hoe hij zich voelde wanneer hij voor het eerst besepte dat hij mannen verkoos boven vrouwen, slechts: "*Ik voelde me zéér vrij en voelde dat ik iets gevonden had in mijn leven dat ik kwijt was geweest*" (*ibid.*, p.19). Het komt niet-doorleefd over dat verzoeker zijn pas ontdekte geaardheid in de Kameroense homofobe context niet als meer problematisch zou hebben ervaren.

De commissaris-generaal stelt op grond van de stukken in het administratief dossier daarenboven terecht vast dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoonde aangaande (i) de Kameroense wetgeving inzake homoseksualiteit en de straffen die in dit kader zijn voorzien (ii) organisaties in Kameroen die opkomen voor de mensenrechten en de rechten van homoseksuelen (iii) andere homoseksuelen die omwille van hun geaardheid problemen kenden in Kameroen (iv) de lijst met foto's en namen van bekende personen die ervan worden verdacht homoseksueel te zijn die door heel wat media in Kameroen werd gepubliceerd. Verzoeker betwist de voormelde vaststellingen niet. Dat hij een juridische leek is en gelet op de Kameroense context geen organisaties durfde contacteren vormt geen afdoende verklaring voor de voormelde onwetendheden. Van iemand die beweert gedurende verscheidene jaren als homoseksueel te hebben geleefd in de overwegend homofobe Kameroense samenleving kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent het voorgaande een meer gedegen kennis vertoont. Verzoekers onwetendheid klemmt *in casu* bovendien nog des te meer daar hij, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, ter ondersteuning van zijn asielaanvraag bij het gehoor van het CGVS zelf een artikel bijbracht waarin herhaaldelijk gewag wordt gemaakt van het Kameroense wetsartikel dat zich uitspreekt over homoseksualiteit en waarin verscheidene organisaties worden genoemd die zich inzetten voor het verbeteren van de rechten van homoseksuelen in Kameroen

(administratief dossier, stuk 13: documenten). Dat hij klaarblijkelijk heeft nagelaten zich voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS terdege te informeren omtrent de inhoud van het artikel dat hij zelf neerlegde ter ondersteuning van zijn asielaanvraag getuigt van een gebrek aan interesse en doet op manifeste wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Daarenboven laat verzoeker de bestreden motivering volledig ongemoeid waar deze met recht stelt dat hij (i) nooit trachtte om zijn in Kameroen achtergebleven partner J.E. te contacteren, hetgeen nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht van iemand die gedurende meer dan twee jaar een homoseksuele relatie zou hebben onderhouden, ingevolge deze relatie zou zijn vervolgd en gearresteerd en door zijn partner werd geholpen uit de cel te ontsnappen en het land te verlaten (ii) onvoldoende concrete zaken kon aanhalen die hij samen met zijn partner deed.

Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en zijn reisweg per vliegtuig naar Europa, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan zijn beweerde asielrelaas. Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift geen concrete argumentatie betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de sub 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid als zijn asielrelaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS